

**Predaj tovaru v obchode v kontexte s novou spotrebiteľskou smernicou
o predaji tovaru č. 2019/701**

***Sale of goods in a store in context of the new consumer directive on the sale
of goods No. 2019/701***

Doc. JUDr. Denisa Dulaková Jakúbeková, PhD.

Paneurópska vysoká škola, Fakulta práva, Ústav súkromného práva

Anotácia

V máji tohto roka (2019) prijal Európsky parlament novú spotrebiteľskú smernicu č. 2019/701, ktorá sa týka niektorých aspektov zmlúv o predaji tovaru. V slovenskom právnom poriadku má tento typ transakcií právny základ v Občianskom zákonníku, ktorý ju upravuje v rámci právnej úpravy kúpnej zmluvy, ako jej osobitný podtyp – predaj tovaru v obchode. Keďže členské štáty majú na transpozíciu smernice dva roky, je dôvodný predpoklad, že smernica o predaji tovarov vyvolá ďalšiu novelizáciu Občianskeho zákonníka.

Annotation

In May this year (2019) the European legislative authorities have passed a new consumer directive No. 2019/701, which regulates some contracts for the sale of goods. In the Slovak legal order, this type of transaction has a legal basis in the Civil Code as its special subtype – the sale of goods in a store. As the member states of the European union are obliged to transpose this directive into their respective legal systems within the next two years, there is reason to assume that the Directive on the sale of goods will trigger further amendments to the Civil Code.

Kľúčové slová

spotrebiteľ, spotrebiteľská zmluva, právna ochrana spotrebiteľa, zmluvy o poskytovaní digitálneho obsahu a digitálnych služieb, zmluvy o predaji tovaru

Key words

consumer, consumer contract, legal consumer protection, contracts for the supply of digital content and digital services, contracts for the sale of goods

I. Úvod

V máji tohto roka (2019) boli na úrovni Európskej únie prijaté dve nové spotrebiteľské smernice:

- smernica Európskeho parlamentu a Rady (EU) 2019/770 z 20. mája 2019 o niektorých aspektoch zmlúv o poskytovaní digitálneho obsahu a digitálnych služieb (ďalej „smernica o digitálnom obsahu“);

- o smernica Európskeho parlamentu a Rady (EU) 2019/771 z 20. mája 2019 o niektorých aspektoch zmlúv o predaji tovaru, o zmene nariadenia (EU) 2017/2394 a smernice 2009/22/ES a o zrušení smernice 1999/44/ES (ďalej „smernica o predaji tovaru“).

Prvá z vyššie uvedených smerníc, t. j. smernica o digitálnom obsahu, upravuje niektoré aspekty zmlúv o poskytovaní digitálneho obsahu a digitálnych služieb, uzatváraných medzi *obchodníkmi*^[1], v anglickej jazykovej verzii „*trader*“^[2] (t. j. smernica v tomto prípade upustila od všeobecne používaného pojmu „*predávajúci*“ či „*podnikateľ*“) a *spotrebiteľmi*^[3] a, rovnako ako smernica o predaji tovaru, bola prijatá v režime *úplnej harmonizácie*^[4]. Zároveň platí, že záväzky, obsahom ktorých je poskytovanie digitálneho obsahu alebo digitálnych služieb neboli doposiaľ komplexne upravené na európskej a ani (nielen) našej národnej úrovni.^{[5],[6]}

Druhá smernica, t. j. smernica o predaji tovaru, sa vzťahuje na kúpne zmluvy^[7], na základe ktorých dochádza k prevodu vlastníctva za odplatu, pričom predmetom prevodu je *existujúci tovar* alebo *tovar, ktorý sa vyrobí alebo vyhotoví až v budúcnosti*. V slovenskej právnej úprave má tento typ kontraktov právny základ v Občianskom zákonníku^[8], v § 612 až 627 – v rámci úpravy kúpnej zmluvy (§ 588 – 627 OZ), kde je regulovaný ako samostatný zmluvný podtyp.

Príspevok orientujeme primárne na smernicu o predaji tovaru, ktorá sa do nášho právneho poriadku pravdepodobne transponuje formou novelizácie Občianskeho zákonníka, čo pri smernici o digitálnom obsahu nedokážeme odhadnúť.

II. Smernica o predaji tovaru – tri hlavné dôvody jej prijatia

Právnym základom smernice o predaji tovaru je článok 26 a 114 Zmluvy o fungovaní Európskej únie^[9], ktoré umožňujú Európskej únii (ďalej len „Únia“) prijímať opatrenia na zblížovanie vnútroštátnych úprav členských štátov, za účelom vytvorenia a fungovania vnútorného trhu.

Členské štáty sú povinné transponovať ju do vnútroštátneho práva pred 1. júlom 2021 (do 30. júna 2021) s tým, že nová úprava nadobudne účinnosť od 01. januára 2022.

o **Dôvod č. 1: konkurencieschopnosť Únie na svetových trhoch**

Hlavný dôvod, o ktorý opreli európski normotvorcovia prijatie smernice o predaji tovaru, je všeobecný záujem Únie ***zachovať si konkurencieschopnosť na svetových trhoch***, čo so sebou nesie potrebu zlepšiť fungovanie vnútorného trhu a úspešne čeliť viacerým výzvam, ktoré prináša čoraz väčšia orientácia hospodárstva na nové technológie.

Súčasťou jednotného európskeho trhu je aj **spoločný digitálny trh** a s ním súvisiaci **cezhraničný elektronický obchod**, ktorý predstavuje najdôležitejšiu časť cezhraničného predaja tovaru medzi podnikateľom (podnikom) a koncovým užívateľom – spotrebiteľom.

Plný potenciál vnútorného trhu však možno využiť iba vtedy, ak budú mať všetci účastníci trhu bezproblémový prístup k cezhraničnému predaju tovaru, vrátane transakcií elektronického obchodu a ak budú mať ich transakcie bezpečný a predvídateľný zmluvný základ.

Prijatie smernice je tak súčasťou komplexného rámca stratégie pre jednotný digitálny trh a pre uľahčenie integrácie digitálneho rozmeru do vnútorného trhu.

○ **Dôvod č. 2: vysoká úroveň ochrany spotrebiteľa**

Okrem všeobecného záujmu Únie na vytvorení konkurencieschopného vnútorného trhu a zabezpečení jeho fungovania, ktorý má zahŕňať oblasť bez vnútorných hraníc, so zaručeným voľným pohybom tovaru a služieb[10], je povinnosťou Únie prijať také opatrenia, ktoré zabezpečia **vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa**[11]. Cieľom smernice o predaji tovaru je preto *nastolenie správnej rovnováhy medzi podporou konkurencieschopnosti podnikov, najmä malých a stredných a dosiahnutím vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa*.

Pravidlá zmluvného práva, na základe ktorých účastníci trhu uzavierajú transakcie, patria medzi kľúčové faktory ovplyvňujúce rozhodnutia podnikov o tom, či budú ponúkať tovar cezhranične. Uvedené pravidlá ovplyvňujú aj ochotu spotrebiteľov osvojiť si tento druh nákupu a dôverovať mu. Vysoká úroveň ochrany spotrebiteľov a zvýšenie právnej istoty, pokiaľ ide o pravidlá uplatniteľné na zmluvy o predaji tovaru, majú preto pomôcť pri posilnení dôvery spotrebiteľov a predajcov v spoločný digitálny trh a cezhraničný elektronický obchod a zabezpečiť jeho rozvoj.

○ **Dôvod č. 3: nekomplexnosť doterajšej právnej úpravy predaja tovaru**

Doterajšie pravidlá Únie, ktoré sa uplatňovali na predaj tovaru, možno označiť za fragmentované a to napriek tomu, že niektoré jeho aspekty, najmä pravidlá týkajúce sa podmienok dodania tovaru, uzatvárania zmlúv na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov, požiadaviek na predzmluvné informácie či právo ukončiť zmluvu, boli v plnej miere harmonizované *smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2011/38/EÚ*[12].

Novoprijatá smernica o predaji tovaru **dopĺňa smernicu 2011/83/EÚ**.

Zatiaľ čo sa však v smernici 2011/83/EÚ uvádzajú najmä ustanovenia týkajúce sa požiadaviek na predzmluvné informácie, právo ukončiť zmluvy uzavreté na diaľku alebo mimo prevádzkových priestorov a pravidlá o dodaní a prechode rizika, smernica o predaji tovaru sa sústreďuje najmä na zavedenie pravidiel týkajúcich sa *súladu tovaru, prostriedkov nápravy a spôsobov ich uplatnenia*. Uvedené kritériá boli doteraz predmetom minimálnej harmonizácie[13], v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES[14], tú však smernica o predaji tovaru zrušuje[15].

Pôvodná smernica, t. j. 1999/44/ES, umožnila členským štátom ísť nad rámec noriem Únie a buď zaviesť alebo zachovať pravidlá, ktoré zaručia dosiahnutie vyššej úrovne ochrany spotrebiteľa. Vnútroštátne ustanovenia, ktorými sa transponovala smernica 1999/44/ES, sa tak v súčasnosti do značnej miery líšia, najmä v otázke súladu tovaru a hierarchie prostriedkov nápravy a ukázalo sa, že tieto rozdiely majú na podniky a spotrebiteľov nepriaznivý vplyv. Podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008[16] musia podniky, ktoré orientujú svoje činnosti na spotrebiteľov v iných členských štátoch, *zohľadniť záväzné pravidlá zmluvného práva krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa*. Keďže uvedené pravidlá sa v jednotlivých členských štátoch líšia, podnikom vznikali dodatočné náklady (preklady, právne služby a pod.), a preto uprednostňovali obchodovanie na domácom trhu alebo vývoz iba do pár členských štátov, čo malo za následok stratu príležitostí pre obchodnú expanziu a pre dosiahnutie úspor z rozsahu[17].

Právna fragmentácia negatívne ovplyvňuje aj úroveň dôvery spotrebiteľov v cezhraničné transakcie, pričom hlavným zdrojom obavy spotrebiteľov je neistota v oblasti kľúčových zmluvných práv. Táto

neistota existuje nezávisle od toho, či spotrebiteľia sú alebo nie sú chránení záväznými pravidlami spotrebiteľského zmluvného práva svojho vlastného členského štátu.

Smernica o predaji tovaru má priniesť väčšiu komplexnosť do právnej úpravy predaja tovaru, najmä v otázkach súladu tovaru, prostriedkov nápravy a spôsobov ich uplatnenia a nedotýka sa žiadnych pravidiel medzinárodného práva súkromného, najmä nariadenia (ES) č. 593/2008 a nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012^[18], ktoré spotrebiteľom zabezpečovali vysokú úroveň ochrany pri nákupe zo zahraničia.

III. Zameranie smernice o predaji tovaru

Hoci online predaj tovaru predstavuje prevažnú väčšinu cezhraničného predaja v Únii, rozdiely vo vnútroštátnych systémoch zmluvného práva bránia najmä malým a stredným podnikom v expanzii cez hranice. Smernica o predaji tovaru má za cieľ stanoviť jednotné pravidlá pre *všetky predajné kanály*, vrátane digitálneho trhu a cezhraničného elektronického obchodu.^[19]

Smernica sa teda vzťahuje na pravidlá, ktoré sa týkajú **predaja tovaru**, vrátane tovaru s digitálnymi prvkami, avšak iba v rozsahu, ktorý sa týka kľúčových prvkov samotnej zmluvy, potrebných na prekonanie prekážok na vnútornom trhu, súvisiacich so zmluvným právom – sú nimi najmä *požiadavky na súlad tovaru so zmluvou, prostriedky nápravy* dostupné pre spotrebiteľov v prípade nesúladu tovaru a *hlavných podmienok ich uplatnenia*. Plne harmonizované pravidlá týkajúce sa niektorých základných prvkov spotrebiteľského zmluvného práva by mali uľahčiť podnikom (najmä malým a stredným) ponúkať ich výrobky v iných členských štátoch a spotrebiteľom by mali priniesť vysokú úroveň ochrany a vyššiu prosperitu.

○ **Subjekty zmluvného vzťahu z „predaja tovaru“**

Zmluvu o predaji tovaru uzatvára, v zmysle smernice o predaji tovaru, **predávajúci** (profesionál) na jednej strane a **kupujúci** (spotrebiteľ) na druhej strane.

Na strane predávajúceho vystupuje „*profesionál*“, t. j. osoba, konajúca v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, vid' čl. 2, ods. 3 smernice.

Kupujúcim je spotrebiteľ, t. j. *fyzická osoba*, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje smernica, koná na účely, ktoré sa netýkajú jej obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania (vid' čl. 2, ods. 2 smernice).

Smernica o predaji tovaru však nevylučuje, aby členské štáty *rozšírili ochranu* priznanú spotrebiteľom aj na fyzické alebo na právnické osoby, ktoré nie sú spotrebiteľmi v zmysle smernice o predaji tovaru, napríklad o mimovládne organizácie, začínajúce podniky (startupy) alebo malé a stredné podniky za predpokladu, že zmluva, ktorú uzatvoria, sa netýka ich obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania.

○ **Zmluva o predaji tovaru**

Smernica o predaji tovaru sa vzťahuje na **kúpnu zmluvu**, na základe ktorej predávajúci prevádza vlastníctvo tovaru na spotrebiteľa, pričom za kúpne zmluvy sa považujú aj zmluvy medzi spotrebiteľmi

a predávajúcimi o dodaní tovaru, *ktorý sa má ešte len vyrobiť alebo vyhotoviť* (viď čl. 3, rozsah pôsobnosti).

Smernica sa vo všeobecnosti *nevzťahuje* na zmluvy o dodávaní digitálneho obsahu alebo digitálnych služieb. Na rozdiel od doterajšej smernice 1999/44/ES sa však uplatňuje na digitálny obsah alebo digitálne služby, **ktoré sú súčasťou tovaru alebo sú s ním prepojené** v zmysle článku 2 ods. 5 písm. b) smernice^[20] a poskytujú sa spolu s tovarom na základe kúpnej zmluvy bez ohľadu na to, či takýto digitálny obsah alebo digitálnu službu dodáva predávajúci alebo tretia strana. Podmienkou aplikácie smernice v tomto prípade však je, aby boli „digitálne prvky“ poskytované na základe kúpnej zmluvy (pri pochybnostiach sa má za to, že tomu tak je), čo pre predávajúceho znamená, že jeho zodpovednosť za vady sa nebude týkať iba samotnej *hmotnej veci/predmetu*, ale rozširuje sa aj o vady digitálneho obsahu alebo digitálnej služby (ide najmä o tzv. hybridné televízie, zahŕňajúce napr. aj konkrétne video aplikácie, „smart“ telefóny, počítače, hodinky, niektoré spotrebiče a pod.).

Na druhej strane, ak sa predá iba samotný digitálny nosič bez digitálneho obsahu („čisté“ CD, DVD, USB, pamäťové karty a pod.), *nejde o tovar v zmysle čl. 2 ods. 5, písm. b) smernice*, t. j. ustanovenia o predaji tovaru s digitálnym obsahom alebo s digitálnou službou sa pri ňom nepoužijú.

Podobná výluka z aplikácie platí aj v prípade, ak si napríklad spotrebiteľ stiahne hernú aplikáciu z obchodu s aplikáciami do smartfónu, t. j. zmluva o dodaní hernej aplikácie je oddelená od zmluvy o predaji samotného smartfónu. V takomto prípade by sa mala smernica o predaji tovaru vzťahovať *len na kúpnu zmluvu týkajúcu sa smartfónu*, zatiaľ čo dodanie hernej aplikácie by malo patriť do pôsobnosti smernice o digitálnom obsahu (č. 2019/770), ak sa splnia podmienky uvedenej smernice.

Smernica o predaji tovaru nevylučuje, aby členské štáty zaradili do rozsahu pôsobnosti smernice aj *inštaláciu tovaru*, ak je inštalácia súčasťou kúpnej zmluvy a ak ju musí vykonať predávajúci, alebo ak sa inštalácia musí vykonať na jeho zodpovednosť. Ak teda bude zmluva zahŕňať tak prvky predaja tovaru, ako aj dodávania služieb vrátane inštalácie, to, či je za kúpnu zmluvu v zmysle smernice možné označiť *celú zmluvu, stanoví vnútroštátne právo*.

Ako sme uviedli vyššie, smernica o predaji tovaru vylučuje zo svojho rozsahu hmotný nosič, ktorý slúži *výhradne* ako nosič digitálneho obsahu, rovnako však vylučuje aj tovar, ktorý bol predaný formou exekúcie alebo iným spôsobom „na základe zákonnej moci“ (v zmysle výkonu rozhodnutia – pozn. autor) a zároveň ustanovuje, že členské štáty môžu z rozsahu pôsobnosti smernice o predaji v obchode vylúčiť aj zmluvy o predaji použitého tovaru na verejných dražbách a predaj živých zvierat (všetko viď čl. 3, ods. 4 a 5).

○ **Informačná povinnosť**

Smernica o predaji tovaru *neustanovuje predzmluvnú informačnú povinnosť predávajúceho* vo vzťahu k spotrebiteľovi spôsobom a v rozsahu, ako to robí napríklad smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ^[21]. Na druhej strane však stanovuje (čl. 20 – *Informovanie spotrebiteľov*), že: „Členské štáty prijímú vhodné opatrenia na zabezpečenie toho, aby spotrebiteľia mali k dispozícii informácie o právach spotrebiteľov podľa tejto smernice a o prostriedkoch na ich presadzovanie.“

Členské štáty by tak mali mať naďalej možnosť regulovať **povinnosti predávajúceho týkajúce sa poskytovania informácií** v súvislosti s uzavretím zmluvy alebo jeho povinnosťou upozorniť spotrebiteľa

napríklad na určité vlastnosti tovaru, vhodnosť materiálov, ktoré poskytol spotrebiteľ, alebo na možné nevýhody, vyplývajúce zo špecifických požiadaviek spotrebiteľa, napríklad jeho požiadavky použiť pri šití večerných šiat špecifickú látku.

○ **Tovar**

Smernica o predaji tovaru sa uplatňuje iba **na hmotné hnutelné predmety**, ktoré predstavujú tovar v zmysle samotnej smernice (čl. 2 ods. 5), t. j. na:

1. akýkoľvek **hmotný hnutelný predmet**; pričom voda, plyn a elektrina sa považujú za tovar v zmysle smernice, keď sa predávajú v obmedzenom objeme alebo v určenom množstve;
2. akýkoľvek **hmotný hnutelný predmet**, ktorý obsahuje digitálny obsah alebo digitálnu službu alebo je s digitálnym obsahom alebo digitálnou službou prepojený takým spôsobom, že absencia uvedeného digitálneho obsahu alebo digitálnej služby by bránila tovaru plniť jeho funkcie (tovar s digitálnymi prvkami).

Digitálnym obsahom, ktorý je súčasťou tovaru alebo je s ním prepojený, môžu byť akékoľvek údaje, ktoré sa vytvárajú a dodávajú v digitálnej forme, napríklad operačné systémy, aplikácie a akýkoľvek ďalší softvér. Digitálny obsah môže byť inštalovaný vopred, v momente uzavretia kúpnej zmluvy alebo v prípade, ak to uvedená zmluva stanovuje, možno ho nainštalovať následne.

Digitálne služby prepojené s tovarom môžu zahŕňať služby, ktoré umožňujú vytváranie, spracovanie alebo uchovávanie údajov v digitálnej forme alebo prístup k nim, napríklad softvér ako služba ponúkaný v prostredí kumulovaných serverových výpočtov (cloud computing), nepretržité dodávanie údajov o premávke v navigačnom systéme alebo nepretržité dodávanie individuálne prispôbených tréningových plánov v prípade inteligentných hodínok.

Smernica sa **nevzťahuje** na zmluvy o predaji *nehnuteľného majetku*, ako napríklad obytné budovy, a jeho hlavné prvky, ktoré majú predstavovať hlavnú časť takéhoto nehnuteľného majetku.

○ **Životnosť tovaru**

V zmysle čl. 2 ods. 13 sa pod životnosťou tovaru rozumie: „*schopnosť tovaru zachovať si požadované funkcie a výkonnosť počas bežného používania.*“

Na účely dosiahnutia udržateľnejších modelov spotreby a obehového hospodárstva je potrebné zabezpečiť dlhšiu trvanlivosť tovaru. Podobne je na účely zvýšenia dôvery vo fungovanie vnútorného trhu nevyhnutné, aby sa na trh Únie nedostávali nevyhovujúce výrobky, a to posilnením dohľadu nad trhom a aby sa hospodárskym subjektom poskytli správne stimuly. Prijímanie právnych predpisov Únie zameraných na konkrétne výrobky je preto v tomto smere najvhodnejším spôsobom ako zaviesť požiadavky na trvanlivosť a iné požiadavky vzťahujúce sa na určité druhy alebo skupiny výrobkov pri využití upravených kritérií.

Smernica preto obsahuje viaceré ustanovenia, ktoré sú zamerané na potrebu zachovania životnosti tovaru ako objektívneho kritéria na posudzovanie súladu tovaru, k tomu viď napr.:

○ čl. 7 ods. 1, písm. d):

„1. Okrem dodržania všetkých subjektívnych požiadaviek súladu tovar musí: ... d) byť v množstve a mať vlastnosti a ďalšie prvky, **a to aj čo sa týka životnosti, funkčnosti, compatibility a bezpečnosti**, ktoré sú bežné pre tovar rovnakého druhu a ktoré môže spotrebiteľ odôvodnene očakávať vzhľadom na povahu tovaru a akékoľvek verejné vyhlásenie zo strany predávajúceho alebo v jeho mene alebo iných osôb v predchádzajúcich článkoch reťazca transakcií alebo v ich mene, vrátane výrobcu, a to najmä pri propagácii alebo na označení.“

○ čl. 17 o obchodných zárukách:

„1. Každá obchodná záruka je pre poskytovateľa záruky záväzná za podmienok stanovených v záručnom liste a v rámci súvisiacej reklamy dostupnej v čase uzavretia zmluvy alebo pred jej uzavretím. Za podmienok stanovených v tomto článku a bez toho, aby boli dotknuté akékoľvek iné uplatniteľné ustanovenia práva Únie alebo vnútroštátneho práva, **keď výrobca ponúkne spotrebiteľovi obchodnú záruku týkajúcu si životnosti určitého tovaru počas určitého obdobia, výrobca je zodpovedný priamo voči spotrebiteľovi počas celej doby obchodnej záruky na životnosť na účely opravy alebo výmeny tovaru v súlade s článkom 14. Výrobca môže v záručnom liste ponúknuť spotrebiteľovi výhodnejšie podmienky týkajúce sa životnosti. ...“.**

○ **Aktualizácia tovaru**

Vzhľadom na to, že začlenený alebo prepojený digitálny obsah alebo digitálne služby sa neustále vyvíjajú, predajcovia sa môžu so spotrebiteľmi dohodnúť, že im poskytnú aktualizácie pre tovar. Aktualizácie dohodnuté v kúpnej zmluve môžu skvalitniť a zlepšiť prvok digitálneho obsahu alebo digitálnej služby tovaru, rozšíriť ich funkcie, prispôbiť ich technickému pokroku, chrániť ich pred novými bezpečnostnými hrozbami alebo môžu slúžiť na iné účely. **Súlad tovaru s digitálnym obsahom alebo digitálnymi službami, ktoré sú súčasťou tovaru alebo sú s ním prepojené, sa preto bude posudzovať aj vo vzťahu k tomu, či sú prvok digitálneho obsahu alebo digitálnej služby tovaru aktualizované v súlade s kúpnu zmluvou** (čl. 6 – Subjektívne požiadavky súladu, písm. d). Nedodanie aktualizácií, ktoré boli dohodnuté v kúpnej zmluve, sa bude považovať za nesúlad tovaru. To platí aj pre dodanie chybné alebo neúplnej aktualizácie, keďže uvedený stav by znamenal, že takéto aktualizácie sa nevykonali spôsobom stanoveným v kúpnej zmluve.

Okrem zmluvne dohodnutých aktualizácií je predávajúci povinný poskytovať spotrebiteľovi aj bezpečnostné aktualizácie, všetko počas doby, uvedenej v smernici (čl. 7 – Objektívne požiadavky súladu, ods. 3).

○ **Súlad tovaru so zmluvou**

Pod pojmom „súlad“ sa rozumie súlad tovaru so zmluvou, ktorý sa posudzuje na základe *subjektívnych* i *objektívnych* požiadaviek.

Aby bol tovar v súlade s kúpnu zmluvou, musí – podľa konkrétnych okolností – spĺňať najmä nasledujúce *subjektívne požiadavky súladu* (čl. 6):

1. zodpovedať opisu, druhu, byť v množstve a kvalite a vyznačovať sa funkčnosťou, kompatibilitou, interoperabilitou a ďalšími vlastnosťami vyžadovanými v kúpnej zmluve,

2. byť vhodný na každý konkrétny účel, na ktorý ho spotrebiteľ žiada a s ktorým bol predávajúci oboznámený najneskôr v čase uzavretia kúpnej zmluvy a s ktorého účelom predávajúci súhlasil,
3. byť dodaný so všetkým príslušenstvom a návodmi na použitie vrátane návodov na inštaláciu, ako stanovuje kúpna zmluva, a
4. byť dodaný s aktualizáciami, ako stanovuje kúpna zmluva.

Okrem subjektívnych požiadaviek súladu, uvedených vyššie, musí byť tovar v súlade aj s *objektívnymi požiadavkami súladu* (čl. 7), najmä musí:

1. byť vhodný na všetky účely, na ktoré by sa tovar rovnakého druhu bežne používal, s prípadným prihliadnutím na akékoľvek existujúce právo Únie a vnútroštátne právo, technické normy alebo – ak takéto technické normy neexistujú – kódexy správania platné pre dané konkrétne odvetvie,
2. mať v relevantných prípadoch kvalitu a zodpovedať opisu vzorky alebo modelu, ktoré dal predávajúci spotrebiteľovi k dispozícii pred uzavretím zmluvy,
3. byť v relevantných prípadoch dodaný spolu s takým príslušenstvom vrátane balenia, návodu na inštaláciu alebo iných návodov, ktoré môže spotrebiteľ odôvodnene očakávať, a
4. v množstve a mať vlastnosti a ďalšie prvky, a to aj čo sa týka životnosti, funkčnosti, compatibility a bezpečnosti, ktoré sú bežné pre tovar rovnakého druhu a ktoré môže spotrebiteľ odôvodnene očakávať vzhľadom na povahu tovaru a akékoľvek verejné vyhlásenie zo strany predávajúceho alebo v jeho mene alebo iných osôb v predchádzajúcich článkoch reťazca transakcií alebo v ich mene, vrátane výrobcu, a to najmä pri propagácii alebo na označení.

Posilnenie právnej istoty pre spotrebiteľov a predajcov si vyžaduje *jasné určenie času*, kedy by sa mal posudzovať súlad tovaru. Je ním predovšetkým **moment dodania tovaru** a ak sa má dodávať digitálny obsah alebo digitálna služba počas určitej doby, rozhodujúcim časom na účely posúdenia súladu by mala byť určitá **doba**, ktorá sa začína dodaním.

Smernica o predaji tovaru neupravuje pojem „dodanie“ a jeho úpravu ponecháva na vnútroštátne právo, predovšetkým pokiaľ ide o otázku, čo musí predávajúci urobiť, aby splnil svoju povinnosť dodať tovar. Pre otázky, súvisiace s časom dodania, budú navyše relevantné pravidlá prenosu rizika stanovené v smernici 2011/83/EÚ a vykonávané v práve členských štátov.

○ **Prostriedky nápravy**

S cieľom zvýšiť právnu istotu a odstrániť jednu z hlavných prekážok vnútorného trhu má smernica o predaji za cieľ *v plnej miere harmonizovať prostriedky nápravy*, ktoré má spotrebiteľ k dispozícii v prípade nesúladu tovaru, ako aj podmienky, za ktorých možno takéto prostriedky nápravy uplatniť. Spotrebiteľia majú v prípade nesúladu predovšetkým *nárok na uvedenie tovaru do súladu* alebo na *primeranú zľavu z ceny* alebo na *ukončenie zmluvy*.

Podrobnejšie sa im venuje článok 13 smernice – **Prostriedky nápravy v prípade nesúladu**.

Pri **uvedení tovaru do súladu** si môže spotrebiteľ vybrať medzi *opravou* a *výmenou*, pokiaľ zvolený prostriedok nápravy nie je nemožný alebo v porovnaní s iným prostriedkom nápravy by nespôsobil

predávajúcemu neprimerané náklady, pričom sa zohľadňujú všetky okolnosti vrátane hodnoty tovaru, ktorý by mal tovar v prípade, ak by neexistoval nesúlad, závažnosti nesúladu a toho, či by bolo možné poskytnúť alternatívnu nápravu bez značných ťažkostí pre spotrebiteľa. Predávajúci môže odmietnuť uviesť tovar do súladu opravou alebo výmenou, ak oprava a výmena nie sú možné, alebo ak by mu spôsobovali neprimerané náklady s ohľadom na všetky okolnosti vrátane tých, ktoré sú uvedené vyššie.

Spotrebiteľ má nárok buď na primeranú **zľavu z ceny** alebo na **ukončenie zmluvy** (v zmysle „zrušenie zmluvy“ – pozn. autor), ak:

- predávajúci tovar neopravil ani nevymenil v súlade s príslušnými ustanoveniami smernice,
- nesúlad sa prejaví napriek snahe obchodníka uviesť tovar do súladu,
- nesúlad je takej závažnej povahy, že odôvodňuje okamžitú zľavu z ceny alebo ukončenie kúpnej zmluvy, alebo
- predávajúci vyhlásil alebo je z okolností zrejmé, že predávajúci neuvedie tovar do súladu v primeranej lehote alebo bez závažných ťažkostí pre spotrebiteľa.

Spotrebiteľ však *nemá nárok na ukončenie/zrušenie zmluvy*, ak je nesúlad len zanedbateľný. Dôkazné bremeno týkajúce sa preukázania toho, že nesúlad je zanedbateľný, nesie predávajúci.

○ ***Doba na použitie prostriedkov nápravy***

Aby sa zabezpečila právna istota pre predávajúcich a celková dôvera spotrebiteľov v cezhraničné nakupovanie, je potrebné stanoviť **dobu, počas ktorej má spotrebiteľ nárok na prostriedky nápravy** v prípade akéhokoľvek nesúladu, ktorý existoval v čase *relevantnom pre stanovenie súladu*.

Normotvorca na jednej strane v bode 41 úvodných ustanovení smernice uvádza, že vzhľadom na to, že veľká väčšina členských štátov pri vykonávaní smernice 1999/44/ES stanovila dobu **dvoch rokov** a účastníci trhu v praxi považujú uvedenú dobu za primeranú, *mala by sa zachovať*, naviac – tá istá doba by mala platiť aj v prípade tovaru s digitálnymi prvkami.

Na druhej strane, v závere toho istého bodu 41 úvodných ustanovení smernice konštatuje: „*Aby sa zabezpečilo, že členské štáty budú disponovať flexibilitou v súvislosti so zvyšovaním úrovne ochrany spotrebiteľov v ich vnútroštátnom práve, členské štáty by mali mať možnosť stanoviť dlhšie doby zodpovednosti predávajúceho, ako sú lehoty stanovené v tejto smernici.*“

Zo samotného normatívneho textu smernice vyčítame (čl. 10), že zodpovednosť predávajúceho vo vzťahu k spotrebiteľovi je vymedzená v nasledujúcom zmysle:

1. Predávajúci vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedá *za akýkoľvek nesúlad*, ktorý existuje **v čase dodania** tovaru a **ktorý sa prejaví do dvoch rokov od jeho dodania** (to platí aj na tovar s digitálnymi prvkami).
2. Ak sa v prípade tovaru s digitálnymi prvkami v kúpnej zmluve stanovuje *nepretržité dodávanie* digitálneho obsahu alebo digitálnej služby počas určitej doby, predávajúci je zodpovedný aj *za každý nesúlad* digitálneho obsahu alebo digitálnej služby, ku ktorému dôjde alebo ktorý sa prejaví **do dvoch rokov od dodania tovaru s digitálnymi prvkami**.

3. Ak sa v zmluve stanovuje nepretržité dodávanie počas *viac ako dvoch rokov*, predávajúci nesie zodpovednosť za akýkoľvek nesúlad digitálneho obsahu alebo digitálnej služby, ku ktorému dôjde alebo ktorý sa prejaví *počas doby, počas ktorej sa podľa kúpnej zmluvy má dodávať digitálny obsah alebo digitálna služba*.
4. Členské štáty môžu zachovať alebo zaviesť **dlhšie lehoty** než tie, ktoré sú uvedené v smernici, pri použití tovaru môže byť, naopak, lehota kratšia, minimálne však jeden rok.

V súvislosti s **dôkazným bremenom** (čl. 11) je potrebné uviesť pravidlo, podľa ktorého nesúlad, ktorý sa prejaví do jedného roka od dodania tovaru, sa pokladá za *nesúlad, ktorý existoval už v čase dodania tovaru*, pokiaľ sa nepreukáže inak alebo pokiaľ tento predpoklad nie je nezlučiteľný s povahou tovaru alebo nesúladu (platí to aj pri tovare s digitálnymi prvkami), pričom samotná smernica členské štáty navádza na možnosť, aby namiesto uvedenej jednoročnej lehoty zaviedli dvojročnú lehotu, počítanú od momentu dodania.

○ **Ďalšie otázky**

Smernicou o predaji tovaru nie je dotknuté vnútroštátne právo v rozsahu, v akom nie sú príslušné otázky upravené v samotnej smernici, najmä pokiaľ ide o otázky *zákonnosti tovaru, škody a aspektov všeobecného zmluvného práva (uzavretie zmluvy, platnosť/neplatnosť alebo účinky zmlúv)*.

IV. Aktuálna slovenská úprava kúpy tovaru v obchode

Predaj tovaru medzi predávajúcim a spotrebiteľom je podľa platnej slovenskej úpravy regulovaný ako *predaj tovaru v obchode*, v § 612 až 627 v Občianskeho zákonníka [22] – v rámci úpravy kúpnej zmluvy (§ 588 – 627 OZ). Systematiku právnej úpravy oboch odplatných scudzovacích zmlúv *popri sebe* treba hľadať v historických súvislostiach, keďže v Občianskom zákonníku v jeho pôvodnom znení, t. j. do účinnosti novely č. 509/1991 Zb. [23], bol *predaj v obchode* zaradený do tretej časti – *Služby* a „štandardná“ *kúpna zmluva* do inej – piatej časti, nazvanej „*Práva a povinnosti z iných právnych úkonov*“. Pod *službami* sa pritom rozumeli osobitné záväzkovoprávne vzťahy, vznikajúce pri poskytovaní vecných plnení, výkonov a iných plnení v oblasti uspokojovania hmotných a kultúrnych potrieb občanov medzi socialistickými organizáciami a občanmi na princípe rovnosti. [24] Zrušením celej tretej časti (*Služby*) sa však nezotrela potreba odčleniť tento špecifický druh vzťahov od ostatných zmluvných typov upravených všeobecne, ak v ňom rezonoval špeciálny status subjektov: *podnikateľ* – *nepodnikateľ*, čo sa prejavovalo najmä pri predaji tovaru v obchode, vďaka čomu sa tento zmluvný „podtyp“ dostal do samostatného – štvrtého – oddielu kúpnej zmluvy, nazvaného „*Osobitné ustanovenia o predaji tovaru v obchode*“. K ďalšiemu významnému posunu vo vnímaní predaja tovaru v obchode došlo novelou Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z., ktorým sa do všeobecnej časti Občianskeho zákonníka zapracovala osobitná piata hlava – „*Spotrebiteľská zmluva*“ (§§ 52 – 60) a dovtedajší názov štvrtého oddielu kúpnej zmluvy „*Osobitné ustanovenia o predaji tovaru v obchode*“ sa doplnil o dovetok „(*Spotrebiteľské kúpne zmluvy*)“. Stalo sa tak na základe potreby harmonizácie pravidiel na ochranu spotrebiteľa, obsiahnutých hlavne v dvoch významných európskych právnych aktoch – v **smernici č. 1999/44/ES** z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar a v **smernici Rady č. 93/13/EHS** z 5. apríla 1993 o nepriateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Na spotrebiteľskú kúpnu zmluvu (predaj tovaru v obchode) sa tak v súčasnosti vzťahujú primárne osobitné ustanovenia Občianskeho zákonníka o predaji tovaru

v obchode (§ 612 – 627), popritom podporne všeobecné ustanovenia o kúpnej zmluve (§ 588 – 600) a o zodpovednosti za vady (§ 499 – 510 OZ), ale aj súvisiace ustanovenia osobitných právnych predpisov, predovšetkým zákona o ochrane spotrebiteľa (zák. č. 150/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov) a ďalších predpisov, zameraných na ochranu spotrebiteľa vo vzťahoch z kúpy tovaru (napr. zák. č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov).[\[25\]](#)

Ako bolo uvedené vyššie, smernica o predaji v obchode (č. 771/2019), okrem iného, zrušuje smernicu č. **1999/44/ES**, ktorá bola doteraz určujúca pre právnu úpravu predaja v obchode a nahrádza ju v režime *úplnej harmonizácie*.

V. Záver

V zmysle smernice o predaji tovaru majú členské štáty povinnosť transponovať smernicu do vnútroštátneho práva najneskôr do 30. júna 2021 tak, aby ju bolo možné uplatniť najneskôr od 01. januára nasledujúceho kalendárneho roka, t. j. od 01.01.2022^[26]. Je dôvodný predpoklad, že transpozícia smernice sa v Slovenskej republike uskutoční prijatím ďalšej novely Občianskeho zákonníka, konkrétne jeho časti o predaji tovaru v obchode (§ 612 a nasl. OZ), pričom novela sa dotkne najmä rozšírenia rozsahu pôsobnosti zmluvy o predaji tovaru v obchode aj na predaj tovaru s digitálnym obsahom, ďalej vymedzenia súladu/nesúladu tovaru so zmluvou, ako aj samotných prostriedkov nápravy a ich upatnenia. Nemôžeme však vylúčiť, že slovenský zákonodarca transponuje smernicu o predaji tovaru spolu so smernicou o digitálnom obsahu a urobí tak v samostatnom právnom predpise.

Komisia má za úlohu päť rokov po nadobudnutí účinnosti smernice o predaji tovaru preskúmať jej uplatňovanie, najmä pokiaľ ide o ustanovenia o prostriedkoch nápravy, dôkaznom bremene, a to aj pri použití tovaru a tovaru predávanom na verejných aukciách, ako aj o obchodnej záruke výrobcu týkajúcej sa životnosti tovaru. Komisia by mala rovnako posúdiť aj to, či uplatňovanie smernice o predaji tovaru a smernice o digitálnom obsahu (2019/770) zabezpečuje konzistentný a koherentný právny rámec, pokiaľ ide o dodávanie digitálneho obsahu alebo digitálnych služieb a tovaru s digitálnymi prvkami.

Použitá literatúra:

1. *Dulak, A.* Zodpovednosť za škodu spôsobenú vadným výrobkom. Bratislava : Vydavateľské oddelenie, PF UK, 2002, str. 10 a nasl.
2. *Dulak, A.:* Zmluva o predaji v obchode (spotrebiteľská kúpna zmluva) – komentár, IN: Dulaková, D., Dulak, A., Jurčová, M., Zmluvy o prevode vlastníctva. Kúpna a zámenná zmluva, spotrebiteľská kúpna zmluva, darovacia zmluva. S komentárom. – 2. [aktualiz.] vyd. – Bratislava : C.H. Beck, 2013, – ISBN 788089603183, str. 290 – 293
3. *Eliš, K. a kol.* Občianský zákoník. Velký akademický komentář. 2. svazek. Praha : LINDE PRAHA, 2008, str. 1809 – 1810

4. *Faure, M.* Towards a Maximum Harmonization of Consumer Contract Law Maastricht Journal 15, No 4, 2008, str. 441 – 442
5. *Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M.* Občanský zákoník. Komentář. 5. vydání. Praha : C. H. Beck, 1999, str. 487
6. *Lazar, J., Švestka, J.* Občanské právo hmotné II. 1. vydání. Praha : Panorama, 1987, str. 60 a nasl.
7. *Luby, Š.* Prevencia a zodpovednosť. zväzok 2. Bratislava : Slovenská akadémia vied, 1958, str. 159 a nasl.
8. *Maniet, F.* The European Directive on General Product Safety and Its Implementation In The EU Member States. International Seminar on Consumer Law – Riga 1994, str. 63 – 64
9. *Micklitz, H. W.* An Expanded and Systematized Community Consumer Law as Alternative or Komplement? EBLR, 2002, str. 583
10. *Plank, K.* Služby v občianskoprávnej úprave. Bratislava : Obzor, 1984, str. 104
11. *Schulte- Nölke, H.* EC Law Consumer Compendium. European law publishers, 2008, str. 458, str. 460 – 461
12. *Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol.* Občanský zákoník II. Komentář. 1 svazek. Praha : C. H. Beck, 2008, str. 60 a nasl.
13. *Twigg-Flesner* Consumer Goods Guarantees in the DCFR. in: Euroepan Review of Private Law. 4, 2009, str. 644

Použité právne predpisy a iné zdroje:

1. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I)
2. Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach
3. Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/770 z 20. mája 2019 o niektorých aspektoch zmlúv o poskytovaní digitálneho obsahu a digitálnych služieb
4. Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2019/771 z 20. mája 2019 o niektorých aspektoch zmlúv o predaji tovaru, o zmene nariadenia (EÚ) 2017/2394 a smernice 2009/22/ES a o zrušení smernice 1999/44/ES
5. Smernica č. 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar
6. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES

7. Smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o neprijateľných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách
8. Zmluva o fungovaní Európskej únie vid' na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=celex%3A12012E%2FTXT>
9. Zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov
10. Zákon č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov

Poznámky pod čiarou

[1] čl. 2 ods. 5 Smernice o digitálnom obsahu: „obchodník“ je akákoľvek fyzická alebo právnická osoba bez ohľadu na to, či je v súkromnom alebo verejnom vlastníctve, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa týkajú jej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, remesla alebo povolania, a to aj prostredníctvom inej osoby konajúcej v jej mene alebo z jej poverenia;

[2] „(5) ‘trader’ means any natural or legal person, irrespective of whether privately or publicly owned, that is acting, including through any other person acting in that natural or legal person’s name or on that person’s behalf, for purposes relating to that person’s trade, business, craft, or profession, in relation to contracts covered by this Directive;

[3] čl. 2 ods. 6 Smernice o digitálnom obsahu: „spotrebiteľ“ je akákoľvek fyzická osoba, ktorá v súvislosti so zmluvami, na ktoré sa vzťahuje táto smernica, koná na účely, ktoré sa netýkajú jej obchodnej ani podnikateľskej činnosti, remesla ani povolania;

[4] Pozri odkaz č. 3 a bod 6 úvodných ustanovení smernice: „(6) S cieľom napraviť takéto problémy by podniky aj spotrebiteľia mali mať možnosť opierať sa o **plne harmonizované zmluvné práva** v istých hlavných oblastiach týkajúcich sa dodávania digitálneho obsahu alebo digitálnych služieb v Únii. **Úplná harmonizácia** niektorých kľúčových regulačných aspektov by podstatne zvýšila právnu istotu pre spotrebiteľov a podniky.“

[5] Čiastočne na ne pamätá napríklad smernica o právach spotrebiteľa č. 2011/83/EU[5], ktorá bola do nášho domáceho práva prevzatá vo forme samostatného spotrebiteľského zákona – zák. č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, tá však reguluje uzatváranie zmlúv na diaľku a mimo obchodných priestorov prevádzkovateľa vo všeobecnosti – pozn. autor.

[6] Na záväzky, obsahom ktorých je poskytovanie digitálneho obsahu alebo digitálnej služby možno v súčasnosti podporne či analogicky použiť právnu úpravu niektorých zmluvných typov – najmä kúpnej zmluvy, zmluvy o diele s nehmotným výsledkom, prípadne nájomnej zmluvy, prípadne ich relevantné časti, týkajúce sa predovšetkým akosti tovaru, vád tovaru a z toho plynúcej zodpovednosti. Vyplyva z nich všeobecná povinnosť plniť bez vád – pozn. autor.

[7] V zmysle čl. 2 smernice o predaji tovaru sa pod pojmom „*kúpna zmluva*“ rozumie **akákoľvek zmluva**, na základe ktorej *predávajúci* prevedie alebo sa zaviazá previesť vlastníctvo tovaru *na spotrebiteľa* a spotrebiteľ uhradí alebo sa zaviazá uhradiť jeho cenu a zároveň (čl. 3 o rozsahu smernice, ods. 2) **zmluva o dodaní tovaru**, ktorý sa má vyrobiť alebo vyhotoviť.

[8] Zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov

[9] Konsolidované znenie Zmluvy o fungovaní Európskej únie vid' na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=celex%3A12012E%2FTXT>

[10] Vid' článok 26 ods. 1 a 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie

[11] Vid' článok 169 ods. 1 a článku 169 ods. 2 písm. a) Zmluvy o fungovaní Európskej únie

[12] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES; vid' napr. na: <https://op.europa.eu/sk/publication-detail/-/publication/6c8e7593-7a75-4b58-b709-542f06ee7a28/language-sk>

[13] **Maximálna (úplná) a minimálna harmonizácia.** Pri transpozícii smerníc sa rozlišuje medzi požiadavkami na minimálnu a maximálnu (označovanú aj ako úplnú) harmonizáciu práva na európskej úrovni. Pri **minimálnej harmonizácii** stanovuje smernica minimálne kritériá, často na základe skutočnosti, že právne systémy v niektorých krajinách EÚ majú už stanovené vyššie kritériá. V tomto prípade majú krajiny EÚ právo stanoviť vyššie kritériá ako tie, ktoré určuje smernica. V prípade **maximálnej (úplnej) harmonizácie** nesmú krajiny EÚ zaviesť prísnejšie pravidlá ako tie, ktoré určuje smernica. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:l14527&from=EN>

[14] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar, vid' napr. na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=celex%3A1999L0044>

[15] Článok 23 smernice o predaji tovaru: „**Zrušenie smernice 1999/44/ES.** Smernica 1999/44/ES sa zrušuje s účinnosťou od 1. januára 2022. Odkazy na zrušenú smernicu sa považujú za odkazy na túto smernicu a vykladajú sa v súlade s tabuľkou zhody uvedenou v prílohe.“

[16] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), vid' napr. na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/sk/TXT/?uri=CELEX%3A32008R0593>

[17] Úspory z rozsahu využívají podniky při snižování nákladů a expanzi výroby. Vyrábět ve velkém je výhodnější jak z hlediska snížení nákladů, tak z hlediska zvýšení kvality. Pozri napr. IN: <https://managementmania.com/cs/economies-of-scale-uspory-z-vyroby-ve-velkem>

[18] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, vid' napr. na: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SK/TXT/?uri=CELEX%3A32012R1215>

[19] Potreba konzistentných pravidiel predaja a záruk pre všetky predajné kanály bola potvrdená Komisiou v rámci kontroly vhodnosti spotrebiteľského a obchodného práva Únie uverejnená 29. mája 2017, ktorá sa takisto vzťahovala na smernicu 1999/44/ES – pozn. autorka

[20] Smernica o predaji tovaru, čl. 2, ods. 5; „5. „tovar“ je:

1. akýkoľvek **hmotný hnuiteľný predmet**; voda, plyn a elektrina sa považujú za tovar v zmysle tejto smernice, keď sa predávajú v obmedzenom objeme alebo v určenom množstve
2. akýkoľvek **hmotný hnuiteľný predmet**, ktorý obsahuje digitálny obsah alebo digitálnu službu alebo je s digitálnym obsahom alebo digitálnou službou prepojený takým spôsobom, že absencia uvedeného digitálneho obsahu alebo digitálnej služby by bránila tovaru plniť jeho funkcie (ďalej len „tovar s digitálnymi prvkami“);

[21] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ z 25. októbra 2011 o právach spotrebiteľov, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 93/13/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES a ktorou sa zrušuje smernica Rady 85/577/EHS a smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES; vid' napr. na: <https://op.europa.eu/sk/publication-detail/-/publication/6c8e7593-7a75-4b58-b709-542f06ee7a28/language-sk>

[22] Zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov

[23] Novela č. 509/1991 Zb., účinná od 01.01.1992, bod 66: „Vypúšťa sa tretia, štvrtá a piata časť (§ 152 až 414).“

[24] Lazar, J., Švestka, J. Občanské právo hmotné II. 1. Vydání. Praha : Panorama, 1987, str. 60 a nasl.

[25] Dulak, A.: Zmluva o predaji v obchode (spotrebiteľská kúpna zmluva) – komentár, IN: Dulaková, D., Dulak, A., Jurčová, M., Zmluvy o prevode vlastníctva. Kúpna a zámenná zmluva, spotrebiteľská kúpna zmluva, darovacia zmluva. S komentárom. – 2. [aktualiz.] vyd. – Bratislava : C.H. Beck, 2013. – ISBN 788089603183, str. 290 – 293

[26] Čl. 24 Transpozícia: „1. Členské štáty prijímú a uverejnia pred 1. júlom 2021 ustanovenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Bezodkladne o tom informujú Komisiu. Tieto ustanovenia uplatňujú od 1. januára 2022. ...“